

VÁRAKOZÁS

Várták egymást –
ő a kapu előtt,
s mikor egy bicikli fordult be a
sarkon, szőke copfján még rántott
egyet, derekán az övre még
ráreppent tenyerének vékonyabb
ágra kívánczó madara,
s felejtett mindent,
lábast a mosogatóban,
a küszöbön a tegnap véletlen
összetiport darazsat,
a hűtőben a sok beteljesületlen cetlit,
az ágy felett a polcon az
emlékek testes ládikáját,
a cipőt, mely tegnap még
vele összeforrt, s csak előre
nézett, szeme már bontotta
a járdák nyugalját, s
mintha egy szobrász
öntötte volna formákba a
saját csontjait, úgy lépett
ki lassan, szépen önmagából...
s úgy építette rá
arra a koszos kis utcára a
férfit, a trikótlan Istent,
aki az övé lehet
még egy fél napig.

LÉPÉSEK

S ráereszkedett az útra a lépte,
lassú volt, óvatos,
csak kimérten tördelte
maga előtt a csendet,
s árnyékból sem építkezett
duplán, mert ő *maga volt*,
ahogyan maga van

a házfal, amíg tető
nem kerül rá,

maga van a horgolótű
hegyén a félig kész
hurok, magára marad a

kéz, ha gazdája testét
már csak az út kövei
görgethetik összebb,

s ahogy a körömcipő
mellett magára marad egy
reggel az álmos férfinép.

MATÉRIA

Azt vettem észre, mióta nem
vagy, másképp nézek minden
tárgyra. Ez a tiéd –
a tiéd, mondom
még élesebben, mint korábban,
ebbe a viszonyba a halál
be nem léphet,
addig biztosan nem, amíg
bennem jár-kelel szúrós éjfelektől
puhább napkeltéig a
házait építgető szó.

A testedet birtokba vette az
idő, az orvos már
más betegeken igazgatja a
sztetoszkóp éhes
harcsaszáját, szívedben a
kamra a halállal már
rogyásig tele,
porodat, a maradékot,
mit az urna befogadni
már nem tudott, valaki
elvitte magával,
no, lám, hát teljesek még a
halálban sem leszünk...

de a tárgyak, azok a
helyükön maradtak,
s amíg ők bírják,
addig, addig bennük
még te is testté formálódhatsz,
s addig, ha őket érintem,
még visszaköltözhet fájó
önmagába a matéria.

HALÁL, HA EGYÜTT LÉPÜNK MAJD...

Halál, ha együtt lépünk majd,
fogd gyorsabbra kicsit
lépted, hadd érezzem
a szívverésed, akár a jazz-
dobos, ki, noha most utána-
fut a zongorának,
mégis oly szertelen és
oly magányos, akár az
időfutamoktól
eltántorodó pillanat.

Nakonxipánban a hó gyakran esik,
s ferdeszemű bolondokból kandikál ki
az égbolt, a kutya, míg tudja,
elhagyott ugatását keresi,
s a meghaló tó partjainak azt
mondja, szép volt.

Nakonxipánban az asztal lába
ember. S órá könnyökölnek
a hagymázos reggelek.
A csészékbe a csillagok beülnek.
Sejtik, az emberben valami
mindig hibádzik, és csak a meg-
bomlásban áll össze a kerek.

Nakonxipánban az arcok
kalap alá bújnak. Kalapban
ők nem meztelen csigák. A férfi
az asszony mellett néz el,
ám arcában a nő, igen, a nő
az ősi és ő a legmodernebb,
a legfényképezettebb holdvilág.

Nakonxipánban Japánba belép
Európa. Ott az őrült mindig Nap-
keletre tekint. S a ferdülésnek
suhogó késein a *phantasie*
legvalósabb – erekben reggel,
este bejárt – kicsit sem
dülöngélő világa kering.